

[Ebba Strange]

enige i. Det springende punkt bliver så, hvor grænserne for tavshedspligten går.

Den 8. november 1978 var der her i salen førstebehandling af et forslag, som vi fra SFs side havde fremsat om udvidet tavshedspligt i den sociale forvaltning. På baggrund af det forslag nedsatte justitsministeriet et udvalg, der skulle undersøge problemerne om offentligt ansattes tavshedspligt, og jeg vil gerne benytte lejligheden her til at spørge, hvornår vi kan forvente et resultat fra dette udvalg. For mig at se hænger hele spørgsmålet om tavshedspligt meget nøje sammen med det, vi diskuterer i dag, og vi bliver ikke færdige med problemkomplekset, før vi har resultatet af dette udvalgsarbejde. Derfor vil jeg godt rykke for, at det snart bliver færdigt.

Efter SFs mening ligger den anden væsentlige hindring for offentligt ansattes yringsfrihed i ledelsesstrukturen i den offentlige forvaltning. Så længe retten til at lede og fordele arbejdet ligger i hænderne på en enkelt chef, er der alt for store muligheder for, at den magt, dette indebærer, bliver brugt til at forflytte eller afskedige en ansat, der er så besværlig at mene noget andet end chefen. Hvis demokratiet skal udvikle sig hertillands og ikke sande til, er åbenhed i meningsbrydningen helt nødvendig. Yringsfriheden bliver en parodi, hvis den kun bruges til at erklære sig enig med magthaverne. En demokratisering af ledelsen i det offentlige vil lægge magten ud på flere ansattes hænder og derved være med til at udvikle demokratiets muligheder.

Dette problem erkender Bent Christensen ikke, og de radikales forslag kommer heller ikke ind på det. Derimod havner Bent Christensen i nogle definitioner af offentligt ansattes yrings lovlighed eller ulovlighed, som i bedste fald er uklare og i værste fald er udtryk for det, han måske inderst inde ønsker, nemlig yringsfrihed med måde, som der stod i en overskrift i Politiken, hvor han blev interviewet om sit responsum. Det stod den 6. februar i år i Politiken.

Fra SFs side ønsker vi en ægte, virkelig bred yringsfrihed. Derfor vil vi gerne drøfte det radikale forslag, vi kan også drøfte de intentioner, der ligger i det, men vi mener, at vi skal meget videre, nemlig med de to ting, jeg har nævnt, en demokratisering af hele ledelsesstrukturen i den offentlige sektor og

en gennemgribende vurdering af tavshedspligten.

Brusvang (CD):

På centrum-demokraternes folketingsgruppes vegne har jeg følgende bemærkninger til det fremsatte forslag til folketingsbeslutning fra de radikale.

Det er et smukt formål, man anfører i bemærkningerne, at man gerne vil nå frem til klare regler for offentligt ansattes yringsfrihed, yringspligt og tavshedspligt, og vi har da ikke noget imod at deltage i en debat herom, men jeg har altså mine store tvivl med hensyn til, hvorvidt man virkelig kan udforme skarpe og koncise regler på dette område.

Når man i beslutningsforslaget skriver, at debatten skal finde frem til en løsning efter de principper, som man fra det radikale venstres side anfører i selve beslutningsforslagets tekst, må jeg derimod tage afstand. Det er en lidt for trekantet fremgangsmåde, at man starter med at fastslå, at den debat, hvis resultat man altså ikke rigtig kender, skal munde ud i ganske bestemte principper. Det kan ikke være rigtigt.

Jeg kan medgive det radikale parti, at der nok er behov for en debat om dette spørgsmål. Jeg tror, en debat er påkrævet for måske at få ændret nogle af de regler, som vi har anset for at være gældende, og for at få en klarifikation på andre områder. For mig er der ingen tvivl om, at der er en offentlig interesse i mere og mere information, og information kan bl. a. gives ved de offentligt ansattes deltagelse i debatten. Heroverfor står først og fremmest hensynet til ministeren eller til borgmesteren. De almindelige forberedende, mere eller mindre uforpligtende overvejelser må han naturligvis kunne foretage i fortrolighed. Det er det almindelige loyalitetsspørgsmål.

Men derudover vil jeg gerne pege på en udvikling i samfundet, som vil komplicere dette spørgsmål i højere grad end tidligere. Jeg er selv ansat i udenrigstjenesten, og det har tidligere været skik og brug at sige, at man ikke vil tage del i debat om de sager, der lige ligger under éns eget ministerium. EF-sager ligger i stort omfang i udenrigsministeriet, men i dag er der vel næppe det afgørende politiske eller økonomiske forhold i vor indenrigspolitik, som ikke har en dimen-